

Українська Греко-Католицька Церква

ВІСНИК ПАРОХІЇ

Храму Преображення ГНІХ м. Львова

“Щоб усі були одно...” Ів. 17 (21)

Число 5(249)

виходить з 1998 року

липень 2010 Р. Б.

ВІТАЄМО

Щиро вітаємо усіх іменинників і уродинників нашої парохії - хто носить імена чесного і славного Предтечі Івана і святих Первоверховних апостолів Петра і Павла. Нехай Ваші небесні заступники завжди опікуються і заступаються за Вас, а Господь Бог посилає щастя, здоров'я на многая і блага літа.

12 липня Первоверховних апостолів Петра і Павла

*«Величаємо вас апостоли Христові, Петре і Павле,
що своїми навчаннями світ увесь просвітили
і всі країни до Христа привели».
(Величання з утрени святих апостолів Петра і Павла)*

Святим Апостолам завдячуємо скарб Христової віри. Вони передали нам Христову науку, від них маємо св. Євангеліє і апостольські листи, вони поклали міцну основу під Христову Церкву. Наша Східна Церква з великою урочистістю святкує 12 липня празник, що в наших богослужбових книгах має таку назву: "Святих Славних і Всехвальних Верховних Апостолів Петра й Павла". Обидва ці Апостоли визначні своїм характером, своєю наполегливою апостольською працею та своїм великим культом у св. Церкві. Їх ще називають верховними апостолами. І ця назва дається не тільки через те, що вони займали верховне місце серед апостолів, але і через великий подвиг, котрий звершили над собою – змінили своє життя і удостоїлися спасіння.

Ісус Христос, маючи великі плани щодо особи св. Петра, на початку його покликання змінює його ім'я Симона на символічне - Петро (латин. Petros – скеля; старо єврей. Кифа - скеля), бо він має бути скалою, на якій побудує Церкву. Петро – напівграмотний рибалка, син рибака з Галилеї. Приблизно у 30 років почув Христові слова, звернені до нього і його брата Андрія: «Ідіть за мною, я вас зроблю рибалками людей»(Мат.4, 19). Св. Петро має близьке відношення до Христа в часі його діяльності. Він свідок Христового прославлення на горі Тавор. Він, в імені всіх Апостолів, визнає Христове Божество, віддає всі свої сили, життя, віддає цілого себе, щоб могли сказати «живу вже не я, але живе в мені Христос», із тим відчуттям повноти Христової йде на муки і смерть. Він зі св. Іваном підготовлює Пасху для Христа. Після Господнього вознесіння св. Петро стає головою Апостолів і першої християнської громади в Єрусалимі. Під його проводом відбувається вибір нового Апостола на місце зрадника Юди Іскаріота, який повісився після зради Христа. Св. ап. Петро проповідував в Єрусалимі, Антіохії, а згодом у Римі, де він став першим єпископом.

Любов Христа Господа - це головний мотив його апостольської діяльності, трудів і жертви. Та любов вкінці завела його на муки і смерть за свого улюбленого Вчителя. Східна традиція голосить, що він вважав себе негідним помирати на хресті як Христос, тому просив римлян, щоб його розп'яли вниз головою. Цю традицію підтверджує єпископ Євсевій (†к.340) у своїй Історії Церкви та св. Іван Золотоуст у проповіді про св. Апостолів Петра й Павла, де він каже: "Радуйся, Петре, що вмер на хресному дереві розп'ятий вниз головою". Св. Петро загинув у Римі за цісаря Нерона (54-68) між 64 і 67 роком по Христі.

Святий Апостол Павло (Савло) – колишній гонитель християн, свідок каменування Стефана, в чудесний спосіб покликаний Ісусом, навернувся і «став незламним проповідником Євангелія», місіонарем. Він не належав до числа 12-ох Апостолів, але за свою повну посвяту апостольську працю, надлюдські жертви й муки у Христовій службі, дістав титул верховного Апостола, як і св. Петро. Народився близько 10 року в жидівській сім'ї в місті Тарс (Кілікія), виростав у єврейській культурі серед ревних фарисеїв, з якими асоціювалася висока ерудиція, знання Закону і традицій Мойсеєвих. Крім рідної арамейської мови володів грецькою, що відкривало йому можливість глибшого розуміння елліністичної культури. Його батько мав римське громадянство, що дало Павлу можливість бути приналежним до вищого суспільного класу. Після чудесного навернення, Павло був у Дамаску, а згодом провів три роки в Арабській пустині. Пустинні медитації, зустрічі з ап. Петром в Єрусалимі і місійна праця в Антіохії скріпили його християнську віру і сприяли містичним переживанням. Варто відзначити його високу свідомість щодо відповідальності за християнізацію поган, що стало причиною його важких місійних мандрівок. Чотири місійні подорожі провів Павло починаючи з 46 по 61рр. Місійна активність св. Павла відкриває нову епоху в історії християнства – проповідування Євангелія серед поган. Христос призначив йому особливе завдання (видіння в дорозі до Дамаску): «Йди, бо я пошлю тебе до поган далеко» (Дія. Ап. 22, 21). Як вже згадувалося, Павло проходить через Сирію, Кіпр, Малу Азію, Македонію, Грецію, доходить до Риму і Іспанії, всюди засновує нові християнські спільноти.

Можна сказати, що ап. Павло зробив найбільше серед апостолів у поширенні християнства на захід. Після усвідомлення та навернення, він серцем і душею стає ревним і мужнім апостолом Христа. "Павло був вовком — каже св. Іван Золотоуст — і став ягням. Був терням і став виноградом. З ворога став другом, з бур'яну — хлібом... Хулитель став богословом, гонитель — благовісником, мучитель — керманічем, зрадник — сподвижником" (Про Святих 12-ох Апостолів).

У своїй апостольській праці св. Павло відзначився наполегливим характером, великою силою волі та сталістю духом. Він день і ніч, безбоязний проповідник правди св. Євангелія. Його безмежна любов до Христа не знає перешкод, не знає труднощів, ніколи не ставить границь жертві. Вона відбуває великі місійні подорожі, вона організує нові Церкви, вона завжди готова на муки і смерть за Христа.

Апостол народів не тільки знаменитий проповідник, добрий організатор, але й визначний богослов і письменник. Від нього маємо 14 листів, писаних до різних Церковних общин, чи осіб, де ясно викладає Христову науку. Св. Павло віддав своє життя за Христа. Враховуючи той факт, що ап. Павло був громадянином Римської імперії – він був не розп'ятий, а обезголовлений мечем у Римі, 29 червня, згідно старого календаря. (12 липня – згідно нового) 65 або 67 року по Христі.

З огляду на превелике значення для св. Церкви первоверховних апостолів, то їхній культ починається від їхньої смерті. Місця їхнього поховання в Римі були всім християнам добре відомі й удостоювалися великої пошани. Їх культ стає загальним у IV ст. у Східній і Західній Церквах. Імператор Костянтин Великий († 337), який в 313 році (Міланським едиктом) зробив християнство Державною релігією Римської імперії, збудував у Царгороді величний храм в честь 12-ти Апостолів, де сам і похований.

Міцний дух і стійкість верховних апостолів Петра і Павла, котрі з першої хвилини і до останнього подиху, завжди залишалися твердими і рішучими у своєму покликанні, для нас є якнайкращим прикладом у наслідуванні. Їхня проповідь і наука була і залишається тим фундаментом, на якому уже 20 століть цеглина за цеглиною, будується Христова Церква, і цьому будівництву не буде кінця.

ВІДЛУННЯ ПРАЗНИКА

РІЗДВО ЧЕСНОГО І СЛАВНОГО ПРОРОКА ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

«Істино кажу вам, що між народженими від жінок не було більшого від Івана Хрестителя»
(Мат. 11, 11)

Між різними Святими, що їх почитає Східня Церква, особливе місце посідає культ вшанування особи св. Івана Хрестителя. 7 липня за новим стилем (24 червня за старим) Східні Церкви святкують Різдво Івана Хрестителя. Пам'ять про Івана Хрестителя або Івана Предтечу займає у східній літургічній традиції особливе місце. Серед інших святих він має найбільшу пошану — протягом церковного року на його честь святкується аж шість свят. Серед них — празник Зачаття, Різдва, Усікновення Голови, Перше і Друге Знайдення Голови, Третє Знайдення Голови і Собор Івана Хрестителя після Богоявлення. Різдво святого Івана Хрестителя - найбільше з усіх свят на вшанування його честі.

Його особа поміж Святими Старого Завіту особливо визначна і надзвичайно важлива. Іван Хреститель велетеня духа і героїзму. Перед своїм народженням, ангел Господній сказав до його батька Захарії: «Він буде великий в очах Господніх» (Лук. 1, 15).

Святий Іван - це дитина Небесної ласки. В єврейському краю жив священник Захарія. Його жінка називалася Єлизавета. Були це праведні люди, що вірно виповняли всі заповіді Божі. Вони були вже старі, а не мали дітей. І через те дуже сумували, бо в тих часах бездітність вважалась за ознаку неласки Божої. Проте, вони сердечно молилися до Господа, просячи сина. Однак, Господь Бог не відразу вислухав їх молитву. Аж сталося, що Захарія одного дня ввійшов до храму, щоб принести кадило на жертву Господу Богу. І тут явився йому ангел Гавриїл. Захарія злякався, побачивши його, а ангел сказав: «Не бійся, Захарія! Бог вислухав твою молитву. Твоя жінка Єлизавета буде мати сина, а ти назвеш його Іван, бо він буде великий перед Господом і вже від народження буде мати ласку Святого Духа. Він напевне багато людей до Бога і приготує дорогу Спасителеві». Захарія не хотів повірити, сказав: «Звідки знатиму, що це станеться, я старий і моя жінка також в пізніх літах». На це сказав йому ангел: «Я Гавриїл, що стою перед Богом. Я посланий, щоб ти радісну вість тобі принести. А що ти словам моїм не повірив, будеш німий аж до дня, коли сповняться слова мої». По тих словах зник. Це покарання одночасно було й знаменням, що Гавриїл каже правду. Коли довгоочікувана дитина народилася, Захарія на папері написав, що його зватимуть Іваном. І німота від нього відступила.

Кілька місяців пізніше, коли Пречиста Діва Марія одержала ту радісну вістку з небес, що вона буде матір'ю Ісуса Христа, пішла вона відвідати святу Єлизавету. Увійшла в дім Захарії і привітала Єлизавету. І сталося, коли почула Єлизавета привітання Марії, каже Святе Письмо: «...здригнулося дитя в її лоні, і Єлизавета сповнилася Святим Духом» (Лк. 1.41). Як бачимо, що святий Іван був хрещений в лоні матері. Відпущення первородного гріха та прийняття Святого Духа і освячуючої ласки, що ми одержуємо при хрещенні, святий Іван одержав в лоні своєї матері через близькість Ісуса й Матері Божої.

Коли святий Іван підріс, пішов у пустелю. Там перебував довший час, постив, молився, доки Святий Дух не покликав його, щоби приготував дорогу Ісусові Христові.

Маючи тридцять років, святий Іван Хреститель, найбільший і останній пророк, приходить на берег Йордану, підготовляє людей до приходу Спасителя. Своім суворим способом життя став взірцем і прикладом служіння Богові. Він закликав людей до покаяння, кажучи: "Слідом за мною іде сильніший від мене, що Йому я недостойний, нахилившись, розв'язати ремінця Його сандалів. Я вас хрестив водою, а Він хреститиме Святим Духом" (Мк. 1, 7-8).

Він жив у пустелі, на собі мав грубий одяг з верблюжої шерсті і шкіряний пояс, а їв корінці, саранчу і дикий мед. Тут, в пустелі, він голосив гучним голосом: «Покайтеся, бо наблизилася Царство Небесне! Ось надійде Месія, Спаситель світу! То ж будьте готові на Його прихід і кайтесь за гріхи!» Зі всіх сторін і різних станів збиралися коло нього люди, каючись за гріхи, отримуючи з рук Хрестителя хрещення. І, коли опісля з'являється над Йорданом Ісус Христос, застає тут поважну громаду готових учнів. Коли Іван побачив Христа, пізнав Його і сказав своїм учням: «Це агнець Божий, що бере гріхи світу» (Ів 1.36).

Його віра була сильна і він не звертав увагу на особу. Картав фарисеїв і садукееїв за їх злобу, бо вони не хотіли каятися за свої гріхи, не хотіли признавати Ісуса Христа. Картав фарисеїв і садукееїв, що займали найвищі становища поміж євреями. Він не зважав на те все, а проповідував Богу правду, говорив їм: «Роде гадючий, хто навчив вас утікати від майбутнього гніву... Покайтеся!» Не тільки фарисеям, але і самому цареві Іродові мав сміливість сказати правду в очі: «Не годиться тобі, царю, мати жінку свого брата». І за цю його безстрашність в голошенні Божого Слова та боротьбі за правду відтяли йому голову.

Відомо, що у день свого народження Ірод влаштував бенкет, на який з'їхалося багато знатних гостей. Соломія, дочка нечестивої Іродіади, своїм танцем під час бенкету догодила Іродові та гостям, що цар із клятвою пообіцяв їй дати все, чого не попросить вона, навіть до половини свого царства. Танцівниця, за порадою матері, негайно ж попросила дати їй на блюді голову Івана Хрестителя. Ірод боявся гніву Божого за вбивство пророка, якого сам раніше поважав і слухався. Боявся він і народу, який любив святого Предтечу. Вельми засмучений від такого прохання, він не зміг порушити дану ним при гостях обіцянку і послав стража в темницю, який відітнув Івану голову, віддав її Соломії, а та віднесла голову матері.

Хоч від смерті святого Івана минуло майже дві тисячі років, свята Церква закликає нас: «Будьте такими, яким був святий Іван Хреститель, проповідуйте слово Боже». Як? Хоч не будучи священниками, ви можете проповідувати Христову науку своїм чесним життям. Не кажіть, що я не вмію повертати, провадьте своїх відпавших від Церкви приятелів назад до Бога своїм добрим прикладом.

ВІРА ТА РЕЛІГІЯ В СУЧАСНІЙ ШКОЛІ*«Не бороніть приходити дітям до Христа»*

Особливий вплив на формування особистості, як інтелектуала і християнина, людина отримує за шкільною партою. Адже велику частину свого життя вона проводить тут, у тій своєрідній спільноті однокласників та вчителів. Пізнаючи різні науки і здобуваючи освіту формує мету свого життя, іншими словами, пізнає своє покликання, яке з часом хоче реалізувати. Для сучасної школи, її спільноти, повинні бути головними два аспекти християнського виховання: віра і релігія, які між собою тісно пов'язанні, взаємодоповнюючі. Без віри людина не може пізнати правди, живе, подібно, як риба без води. А релігія – це той маяк на узбережжі моря життя, який провадить її до істини, тісно пов'язує з Богом. Ці дві речі є невід'ємними для людства, і там, де їх бракує, завжди має місце зло. Однак, у сьогоднішній день є надто відчутно те, що, особливо, молоде покоління не вміє поєднати віру та релігію з сучасністю, вважаючи ці поняття застарілими і тим самим нехтують цінними перлинами духовного життя. Школа, як спільнота, повинна бути під опікою Церкви, щоб у такий спосіб зуміти ще з дитячих літ прищепити в серцях учнів любов до вічних істин.

Занепад духовного життя, втрата молитви, відмова від Божого вітцтва закликає сьогоднішню школу працювати над формуванням людей міцної віри. Сьогоднішня школа має показати молоді, що Боже, а що людське; і цей процес формування має починатися з перших класів, бо молодий пагін є легше нагнути, аніж деревце. Наша школа має засівати в душі учнів зерна добра, доповнювати те, що опустили в рідній хаті батьки. Не може мати в ній місце релігійне розмежування; я – католик, а ви – православні. Усі ми в Господа одні. І за перших, і за других Христос вмер на хресті.

Віра і релігія в школі мають бути колискою, де б виховувались побожні, культурні і вчені християни. Ці два аспекти мають пронизувати душу кожного вчителя, щоб їхні серця промовляли в чистоті та покорі, горіли бажанням навчити учнів чогось нового, сформувані в них той базис пізнання світу, добра і зла, любові і ненависті, та усіх моральних чеснот.

Віра і релігія в українській школі мають поставити учнів перед фактом, що «без Бога ані до порога». Що Він є Тим добрим Пастирем, який дорогою ціною купив нас. Віра і релігія має навчити кожного школяра любити ближнього як ту особу, у якій перебуває Христос і яка є Храмом Духа Святого. Вона має прокласти в його серці ту добру і чесну дорогу життя, яка є вкрита власним потом, а не чужим. Віра і релігія ще за шкільною партою мають навчити учнів зберігати чистоту своїх сердець, невинність, вірність своєму ближньому і, одночасно, уважне ставлення до своєї особистості, до душі, як храму Святого Духа. Релігійне виховання, має вказати шлях молоді вибору вузьких дверей життя, бо «просторі двері і розлога дорога веде до погибелі і багато нею ходять. Але тісні двері і вузька дорога веде до життя, і мало таких, що її знаходять» (Мат. 7, 13 - 14).

Школа повинна бути тою першою ланкою формування тих добрих вчених християн, які б жили не тільки матеріальними багатствами, а чимось більшим. Сучасні хлопці і дівчата потребують чогось нового від школи, якоїсь нової форми вираження того життя, яке в нинішній день складає багато проблем. Якраз для цього потрібно Христа у школі, бо ж Він є тим добрим Учителем і з ним ми можемо прокласти дорогу в життя.

*о. Степан Сус***Розклад Богослужінь****11.07.2010****19⁰⁰**

Всеношне богослужіння.

12.07.2010**Первоверховних Апостолів Петра і Павла.****7⁰⁰, 9⁰⁰, 18⁰⁰** Святкові Божественні літургії

Згідно рішення Синоду Єпископів у день свята Первоверховних Апостолів Петра і Павла – проводитиметься збірка «Петрів гріш»

м. Львів, 79008
вул. Краківська, 21
тел. (0322)272 10 53

Дякуємо за увагу до Вісника.
Нехай благословить Господь
тих, хто долучився до його випуску.

e-mail: preobraz@is.lviv.ua
www.is.lviv.ua/~preobraz